

dede af Beruselse, stirrede han ufravendt over paa Sangerinden med et glubsk og hadefuldt Blik.

Den forsagte Banken blev nu gentaget; men ingen brød Tavsheden. Først da ogsaa Klokken lød, hvi-skede Susse Frederiksen, idet hun krampagtig holdt Jørgen Berg fast i Frakkeærmet for at forhindre, at han gik til Døren:

»Du understaar dig ikke til at lukke ham ind! Jeg vil ikke være sammen med en Snushane, om han saa hundrede Gange har været min Ven.«

Noget efter hørte de Manden derude forsvinde langsomt ned ad Trappen.

Men nu fortrød Jørgen Berg sin Haardhjertethed og begyndte at skælde sig selv og de andre ud til Trods for, at han egentlig slet ikke kendte Manden og kun vidste om ham, at han engang havde været Reporter ved »Femte Juni« og var kommen galt afsted med en falsk Veksel.

»Vi kunde dog godt have budt ham indenfor, naar han kommer for at hilse paa gamle Bekendte. Hvad rager det i Grunden os, at han har siddet og klistret Papirposer? Det var jo ikke vores Penge, han soldede op. Og naar den stakkels Fyr nu er bleven Husspion, saa er det vel, fordi han ikke har kunnet faa andet at leve af med den Fortid.«

»Nu vil vi ikke snakke mere om ham!« erklærede Frøken Susse.